

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D. v právní věci **žalobce: Z.G., nar. „X“, bytem „X“** zastoupen: JUDr. Vladimírem Špačkem, advokátem se sídlem Tyršova 64, 547 01, Náchod, proti **žalovanému: Generální ředitelství cel, se sídlem Budějovická 1987/7, 140 96, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 12.6.2015, č.j. 11048-5/2015-900000-302,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 190 odst. 8 zák. č. 361/2003 Sb., o služebním poměru bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „*zákon o služebním poměru*“), zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Celního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 16.1.2015, č.j. 3756/2015-590000-11 o propuštění ze služebního poměru. Žalobce byl podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru propuštěn ze služebního poměru celníka proto, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 zákona č. 400/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*trestní zákoník*“), a je způsobilé

ohrožit dobrou pověst bezpečnostního sboru a tak porušil služební slib, a to konkrétně tím, že dne 6.12.2014 v 15:24 hod. řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. Škoda Felicia, RZ „X“, z Heřmánkovic do Broumova pod vlivem návykové látky, když žalobci byla při dechové zkoušce na alkohol, provedené hlídkou Policie ČR přístrojem Dräger v 15:26 hod. v ulici Alšova v Olivětině, naměřena hodnota alkoholu v dechu 1,71 promile. Služební poměr žalobce v souladu s § 42 odst. 5 písm. a) zákona o služebním poměru skončil dnem doručení napadeného rozhodnutí. Žalobce odůvodnil svou žalobu takto:

Dle žalobce nebyly splněny všechny zákonné podmínky pro ukončení pracovního poměru. Konkrétně poukázal na zákonnou povinnost projednat a zaujmout stanovisko odborové organizace k návrhům rozhodnutí týkajících se skončení služebního poměru dle § 198 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Odborová organizace byla dne 16.1.2015 vyrozuměna o záměru propustit žalobce ze služebního poměru, přičemž téhož dne zaslala informaci o tom, že byla seznámena s návrhem na propuštění a že „bere rozhodnutí ředitele celního úřadu propustit Z.G. (osobní číslo „X“) na vědomí“. Tento postup považuje žalobce za nedostatečný, jelikož oznámení „bere na vědomí“ rozhodně nelze považovat za projednání a zaujetí stanoviska odborovou organizací, tak jak ve shora uvedeném ustanovení předpokládá zákon. Ředitel celního úřadu měl vyčkat stanoviska odborové organizace nebo marného uplynutí lhůty 15 dnů od okamžiku, kdy byl odborové organizace doručen písemný návrh v souladu s ust. § 198 odst. 2 zákona o služebním poměru. To však neučinil a ještě toho dne rozhodl a ukončení pracovního poměru.

Odvolací správní orgán se dle žalobce zabýval pouze skutkem, který je mu kladen za vinu a vůbec nezkontroloval splnění zákonných podmínek pro skončení žalobcova služebního poměru, ačkoli žalobce svým odvoláním namítal, že tyto podmínky nebyly vůbec splněny.

Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval, že podmínky propuštění příslušníka jsou taxativně uvedeny v § 42 zákona o služebním poměru, zatímco § 198 téhož zákona, na nějž odkazoval žalobce, zakotvuje informační povinnosti bezpečnostního sboru ve vztahu k odborové organizaci. Žalovaný tak nesouhlasí s tím, že by absence projednání stanoviska odborové organizace k propuštění žalobce znamenala nesplnění zákonné povinnosti, jelikož žádná taková povinnost není v zákoně zakotvena. Má za to, že se s odvolacími námitkami žalobce řádně vypořádal a zákonnost rozhodnutí o propuštění z hlediska jednotlivých odvolacích námitek řádně přezkoumal.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Žalobce se odvolává na § 198 zákona o služebním poměru, kdy na základě tohoto ustanovení považuje postup prvoinstančního správního orgánu za nezákonný. Zákon o státní službě zakotvuje působnost odborové organizace působící u bezpečnostního sboru právě v tomto ustanovení. Dle něj, konkrétně § 198 odst. 1. písm. d), „odborová organizace, která působí v bezpečnostním sboru, má právo na informace a na projednání záležitostí, které se

týkají výkonu služby, a dále je oprávněna projednat a zaujmout stanovisko k návrhům rozhodnutí týkajících se skončení služebního poměru.“ Pokud je tedy k výše uvedeným záležitostem oprávněna, logicky k nim není povinna, tím by ztrácela podstata oprávnění svůj smysl. Povinnost zde vyvstala pro prvostupňový správní orgán – konkrétně ředitele celního úřadu a to ve smyslu podání informace odborové organizaci ohledně návrhu na propuštění příslušníka bezpečnostního sboru, tedy žalobce, ze služebního poměru. Tato povinnost byla splněna, což prokazuje listina označená jako „Projednání návrhu rozhodnutí na skončení služebního poměru“ ze dne 16.1.2015, v níž předseda Základní odborové organizace ČRE Hradec Králové uvádí, že byl seznámen s návrhem rozhodnutí ředitele celního úřadu o propuštění žalobce ze služebního poměru. V této listině je zároveň uvedeno, že Základní odborová organizace **bere rozhodnutí ředitele celního úřadu propustit žalobce na vědomí.** Soud považuje toto vyjádření v souladu s § 198 odst. 2 zákona o služebním poměru, dle něhož *„nevyjádří-li se odborová organizace k návrhu na projednání a zaujetí stanoviska ve věcech uvedených v odstavci 1 písm. a) nebo d) až g) do 15 dnů ode dne, kdy jí byl doručen písemný návrh, nebo v dohodnuté lhůtě, postupuje služební funkcionář dále bez jejího stanoviska.*“ Žalobce zde polemizuje se slovním spojením „bere na vědomí“ a nejspíše si představuje, že by se kvůli jeho případu měla odborová organizace speciálně sejít, do detailu jej řešit a vypracovat k němu podrobné stanovisko. Kdyby snad zákon ukládal k tomuto povinnost, dalo by se toto vyjádření považovat za nedostatečné. Nicméně odborová organizace takovouto povinnost nemá, má pouze oprávnění, které využívá v jistě spornějších případech návrhů na propuštění, než v tomto žalobcově, kdy je vzhledem k důvodu jeho propuštění dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, dle něhož *„příslušník musí být propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru“*, přičemž **tento důvod byl zcela jasně prokázán a žalobcem není ani po celou dobu řízení sporován, zcela jasné, že není třeba zaujímat nějaká speciální stanoviska, a vyjádření se ve stylu „beru na vědomí“ lze vyložit jednoznačně ve smyslu souhlasu s postupem informujícího orgánu.**

Žalovaný rozhodoval o odvolání žalobce, které značně povrchně vytkló prvoinstančnímu rozhodnutí „nedostatek zákonných podmínek pro propuštění ze služebního poměru“. O jaké konkrétní podmínky se mělo jednat, však neuvedl. Odvolací orgán se tak zabýval především naplněním důvodu k rozhodnutí o propuštění ve smyslu již výše citovaného § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Tento postup se jeví soudu jako správný a dostatečný, navíc za situace, kdy byl postup ředitele celního úřadu v koordinaci s odborovou organizací v souladu se zákonem, nebylo nutno se o tomto navíc zmiňovat.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Protože žalobce nebyl úspěšný, neměl právo na náhradu nákladů řízení, úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 18. ledna 2016

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová